

Daniel Imrich, 12 rokov, Giraltovce

Čiernobiely komediant

Charlie sedel na lavičke pred majestátnym kinom Electric Cinema v Londýne. Bol teplý snečný deň. Sníval o tom, že keď vyrastie, bude pracovať ako jeho otec. Bol to jeho najtajnejší sen zo všetkých snov. Filmy ho fascinovali odkedy sa pamätá: Dracula, Fantóm opery,... no King Kong sa asi najviac zapísal do jeho srdca. Priam ho fascinoval a zároveň zarmucoval, čo dokáže napáchať ľudská hlúposť a chamtivosť. Kino, v ktorom pracoval jeho otec ako premietач, bolo preplnené ľuďmi a lístky boli stále vypredané. Electric Cinema bolo obľúbené hlavne prvým radom, ktoré tvorili široké, pohodlné, staroružové boxy na ležanie. Charlie spoznával veľké diela od slávnych režisérov. Ovládal názvy a mená všetkých hercov a hlavných postáv naspamäť.

„Charlie, pod' mi pomôcť. Ten popcorn, čo ostal zosyp do vrecka, zbaľ zvyšné hotdogy a odnes to do sirotinca deťom!" zavolať naň otec pretáčajúc kotúč filmu nazad na začiatok.

"Dobre, oci, už som sa nachystal. Za chvíľu sa vrátim." Charlie sa otočil a vybehol von cez vstupnú halu s červeným kobercom. Pred dverami pozdravil vrátnika. Spočítaval peniaze za premiérový večer. Z vrecka mu viseli kliešte na štikanie vstupeniek. Charlie ich stále pozoroval. Čudoval sa, ako sa stále držia vo vrečku a nevypadnú, ako tam viseli. Nabral si hrst' z pukancov. Miloval ich vôňu s maslom. A išiel ďalej k sirotincu. Vrecká na nohaviciach ho ťahali dolu. Potajomky nabral aj sladkosti pre deti. Rád trávi svoj čas v ich kruhu. Najradšej má, keď sedia okolo neho a hltajú každé slovo z nového filmu, ktorý práve videl.

Ulicou sa ozval hvizd a za ním nasledovala rana. „Tresk!“ Charlie sa zľakol, a skrčil sa. Znova prišla rana z nebies a za ňou ďalšia. A ďalšia... Ochromený zastavil a porozhliadal sa, či má pokračovať alebo sa vrátiť.

„Bum, tresk, bum,“ v diaľke húkala siréna na poplach. Charlie rýchlo pochopil, že je to bombardovanie mesta. Dostal strach. Otočil sa smerom ku kinu, že sa cestou vráti späť. V tom bomba buchla blízko domu, kde stál a vlna ho odhodila ku stromu. Začal kričať a plakať. Na chvíľu nepočul nič iba pískanie v ušiach. Chcel sa dostať do bezpečia. Preplazil sa k čerstvým troskám plechu, ktoré pripomínali iglu. Triasol sa od strachu a lapal po vzduchu. Bombardovanie neutíchalo. Začal sa nahlas modliť, keď omráčený, vysilený a unavený sa schúlil a zaspal. Keď sa zobudil, bola už tma. Ticho. Pomaľu vyšiel z úkrytu, a rozbehol sa za

otcom. Nevedel, či ho nájde v kine, alebo doma, ale kino mu bolo bližšie. Bežal tak rýchlo, že nohami sa skoro nedotýkal zeme.

Pod strieškou pred kinom zbadal stáť muža v tieni horiacich trosiek. Vydýchol si, keď spoznal otca. Čakal tam, skrytý na neho.

„Otec!“ hodil sa Charlie otcovi do náručia.

"Charlie!" hlesol otec.

"Otec, čo sa to deje? Do sirotinca som nedošiel. Schoval som sa a nevedel som, či ťa ešte uvidím.“ Sypal Charlie zo seba cez slzy.

"Upokoj sa," tíšil ho otec." Náš dom a celá ulica je v troskách. Vrátiť sa tam teraz nemôžeme. Pod' dovnútra, tu sa schováme." Spoločne sa uložili v kine do boxu v prvom rade. Charlie tam ešte nikdy neležal. Bolo to len pre VIP zákazníkov. Pred sebou mal obrovské filmové plátno. Plátno, na ktorom sa odohrávajú životy a postavy žijú napísané osudy. Celý šťastný, že sú s otcom spolu, zaspával s lícom na ružovom zamate. Vo vlasoch cítil jeho dych, keď mu pod úľavou znovu padali ťažké viečka. Pod ktorými sa mu znova premietali čiernobiele obrazy .

Ráno bolo veľmi smutné a ponuré. Do reči im nebolo. Sem tam v diaľke zazneli sirény. "Charlie, idem sa pozrieť, čo z nášho domova ostalo. Ty tu ostaneš. Skús si niečo nájsť v bufete na jedenie, kým prídem. Potom niečo ešte prinesiem," ozval sa otec tichým hlasom. Charlie iba prikývol. Slzy mal na krajíčku. Zostal ležať pod dekou pre hostí no nechcelo sa mu ani pohnúť. Ale škvrkajúci žalúdok sa ozýval tak silno a bolestivo, že ho donútil vstať.

Keď sa strhol rachot, rýchlo si ľahol na zem. Rukami si chránil hlavu. Stuhol od hrôzy. V kine bol stále sám. Otec sa ešte nevrátil. Vybehol na druhé poschodie, kde mal najlepší výhľad na mesto. Všade boli pobežujúci vojaci, ľudia, oheň a dym. Vo vzduchu bolo počuť let bombardérov. Oprel si čelo o studenú blanu okna a bezradne sa prizeral. Smutne sa zviezol na zem a rozplakal sa. Báľ sa o otca, priateľov v sirotinci, rodinu.

Zrak mu padol na čudo zakryté čiernou plachtou. Priblížil sa. Veľmi rýchlo pochopil že silueta čo pred ním stojí, je prikrytá kamera s dvoma kotúčmi. Trhnutím látku stiahol dolu. Prach sa všade rozvíril.

"Waw, to je paráda!" zvolal prekvapene a zároveň radostne. Na chvíľu sa mu od šťastia rozšírili zreničky a zabudol na mesto za oknom. V hlave začal prežívať svoj sen, keď aj on bude točiť príbehy vo svojich filmoch.

"Charlie, všade ťa hľadám," ozval sa otec za jeho chrbtom. Chlapcom myklo. Zľakol sa, že otca nepočul vojsť.

"Pozri, oci, čo som našiel! Môžeme ju vyskúšať?"

"Pod' sa najesť, niečo som ti priniesol," prepočul otec jeho otázku. Pozeral sa von oknom, čo sa deje na ulici. Charlie sa zaprel do kamery a prisunul ju bližšie k oknu. Otvoril ho dokorán.

"A teraz som ja kameramanom. Natočím zábery z vojny, aby ľudia nezabudli na jej nezmyselnosť," zatváril sa Charlie dospelácky. Otec sa len pousmial a podal synovi chlieb do rúk.

"Najprv sa najedzme," povzbudil ho.

Kým Charlie prežúval očami, behal očami po miestnosti čo zaujímavé v nej nájde. Bol zvedavý. Otvoril veľkú skriňu a začal sa v nej hrabať. Hneď sa mu zapáčil čierny cylinder a dal si ho na hlavu. Začal si obliekať prvú vec, čo mu prišla pod ruku. Oblek, čo mu bol malý a nohavice naopak priveľké. Topánky mali mnoho majiteľov, pretože boli rozčaptané.

"Pozri, oci, aký som?" Opýtal sa vzrušene.

"Noo, si ako pravý dospelák," počkaj chvíľu. Otočil sa ku kamere a namočil prst do tmavého oleja. Pristúpil k synovi a pod nosom mu nakreslil fúzy.

"Hotovo, pán režisér. " Smutnými očami sa pokúsil otec o úsmev. „Začína vám prvá klapka." Charlie sa pozrel na seba do odrazu skla na skrini. Páčilo sa mu, čo videl. Zobral z kúta vychádzkovú paličku a dvihol bradu.

"Tak a teraz je to tak ako to má byť," vyhrkol Charlie spokojne. Postavil sa pred kameru a začal paródovať život za oknom. Hral pantomímu. Na radosť. Aj na plač. V diaľke horel les a Charlie simuloval, že ten oheň chfíli on. Letelo lietadlo, tváril sa, že ho chytil do siete ako motýľa. Krik ľudí znázornil ako hru na rozladenú hru na husliach. Znázorňoval utrpenie a bolesť Londýna.

"Oci, vždy som sníval byť kameramanom," ozval sa po chvíli Charlie. "Ja chcem byť komediantom. Chcem tešiť a zabávať ľudí. Chcem točiť zábavu a humor. Budem rozosmievať celý svet a všetci mi budú tlieškať. V titulkoch filmu budem stáť ja a moje meno. CHARLIE CHAPLIN." zavelil hrdo jeho syn.